

ΕΤΟΣ 64ον

12 Ιουλίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3289)

Η ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ

Καθώς πορευόμαστε από την έορτή της Ἀναλήψεως στην έορτή της Πεντηκοστής, ουσιαστικά καθώς περνάμε από την έορτή της δόξας της ανθρώπινης φύσεως στην έορτή του φωτισμοῦ της, ἔρχεται ἡ Ἐκκλησία μας νά παρεμβάλει στή σημερινή Κυριακή τή μήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων πού συγκρότησαν τήν Ἀ Οἰκουμενική Σύνοδο στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, μιᾶ έορτή πού ἔχει κατεξοχήν νά κάνει μέ τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ὅχι ὅμως μέ τήν πίστη ὡς ιδεολόγημα, ὡς θεωρητικό ἀνάπτυγμα πού τό προσεγγίζει καί τό διαχειρίζεται ὁ ἐγκέφαλος μέ τή λογική ἢ μέ τήν ἀπομνημόνευση. Μέ τήν πίστη στήν πραγματική της διάσταση, στήν ουσιαστική της ὑπόσταση, τήν ὄντως ἀλήθεια.

Ἡ αἰώνια ζωή ὡς γνῶση

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀποτελεῖ τό ἐναρκτήριο ἀπόσπασμα τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Χριστός μας ἐτοιμάζεται γιά τήν ἐκούσια σταυρική του θυσία καί προσεύχεται. Χαρακτηριστική ἡ ἔναρξη τῆς προσευχῆς του: «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα». Ἐφθασε ἡ ὥρα γιά τήν ὁποία συντελέστηκε ἡ σάρκωσή του. Πολλοῦς σκοποῦς ἐξυπηρέτησε ἡ ἐπί γῆς φανέρωση τοῦ Κυρίου. Ὁ σπουδαιότερος ὅμως ἀπό ὅλους ἦταν αὐτός, τό νά ἀνέλθει στό ὕψος τοῦ Σταυροῦ καί νά ἐκκύσει τό Τίμιο Αἷμα του ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁ Χριστός ἐνανθρώπησε γιά νά γευθεῖ τόν θάνατο, γι' αὐτό καί πολύ χαρακτηριστικά στήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεώς Του ἀπεικονίζεται ὡς βρέφος τυλιγμένο ὄχι μέ σπάργανα, ἀλλῆλα νεκρικές ἰλιθίδες, ἐνῶ καί ἡ φάτνη, πού κανονικά εἶναι ξύλινη, ἀγιογραφεῖται μαρμάρινη, προσομοιάζουσα περισσότερο σέ μνήμα.

Καί ἐνῶ «ἐλήλυθε ἡ ὥρα» τῆς μοναδικῆς θυσίας, ὁ Χριστός μας προσεύχεται ὄχι γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλῆλα γιά τήν Ἐκκλησία του, γιά τόν κάθε δικό του ἄνθρωπο, γιά τόν κάθε πιστό. Καί ἐνῶ πορεύεται πρὸς τόν θάνατο, προσεύχε-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιζ' 1-13)

«Ίνα ὦσιν ἔν, καθὼς ἡμεῖς»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δόξασῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανερώσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξήλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἔρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἔρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἄγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεις ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

ται γιὰ τὸν ἐπίγειο ἐν Πνεύματι τρόπο ὑπάρξεως ὄλων μας, μέ κύρια προοπτικὴ τὴν αἰώνια ζωὴ. Πρὶν γευθεῖ τὸν θάνατο ὁ Κύριος τῶν πάντων, μᾶς προσανατολίζει πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, χωρὶς νά κηρύττει ἢ ἀπλῶς νά μιῶ γι' αὐτὴν. Μόνον προσεύχεται γι' αὐτὴ ὡς τὸν μοναδικό σκοπό τῆς ζωῆς μας. Ἡ πρώτη φορά πού ὁ Χριστός ἀναφέρεται μέ τόση σαφήνεια καὶ πόθο στὴν αἰώνια ζωὴ εἶναι ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ του!

Κι ἐκεῖ ὀρίζει τὴν αἰώνια ζωὴ ὡς γνώση! «Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσί σε...». Ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας θά ἐρμηνεύσει: «Ζωὴ γάρ ἡ γνώσις ὡς ὄλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν καὶ εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς θεολογίας τὴν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καὶ ζωοποιῶ προσοικειούμεθα Λόγῳ». Προσδιορίζεται ἡ γνώση ὄχι ὡς κάτι τό συγνά διανοητικό, τό ψυχρά λογικό ἢ πληροφοριακό στοιχεῖο. Ἀλλὰ ὡς βίωμα, συνειδητὴ ἐπικοινωνία καὶ μυστηριακὴ συνάντησι μέ τὸν Θεό ὡς πηγὴ τῆς ζωῆς! Γι' αὐτό καὶ ἡ γνώσις ταυτίζεται κατὰ μία ἔννοια μέ τὴν πίστη! Μάλιστα χρησιμοποιεῖται ὁ ἐνεστώτας «γινώσκωσι» γιὰ νά φανεῖ τό διαρκῶς αὐξητικό τῆς γνώσεως αὐτῆς. Ὅπως ἀπειρος εἶναι ὁ Θεός καὶ αἰώνια εἶναι ἡ ζωὴ μαζί του, ἔτσι διαρκῶς αὐξανόμενι χωρὶς νά φθάνει σέ ὄρια θά εἶναι καὶ ἡ γνώσις του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἀφοῦ ἐσῆκωσε ὁ Ἰησοῦς τά μάτια του εἰς τόν οὐρανόν εἶπε, «Πατέρα, ἤλθε ἡ ὥρα· δόξασε τόν Υἱόν σου, διὰ νά σέ δοξάσῃ καί ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μέ τήν ἐξουσίαν πού τοῦ ἔδωκες ἐπί ὄλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά δώσῃ ζωήν αἰώνιον εἰς τόν καθένα ἀπό ἐκείνους πού τοῦ ἔδωκες. Αὐτή εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή: τό νά γνωρίζουν σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ὅποιον ἔστειλες. Ἐγώ σέ ἐδόξασα ἐπί τῆς γῆς, ἐτελείωσα τό ἔργον πού μου ἔδωκες νά κάνω, καί τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μέ τήν δόξαν πού εἶχα μαζί σου πρῖν νά ὑπάρξῃ ὁ κόσμος. Ἐφανέρωσα τό ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους μου ἔδωκες ἀπό τόν κόσμον. Δικοί σου ἦσαν καί τοὺς ἔδωκες σ' ἐμένα, καί τόν λόγον σου ἔχουν τηρήσει. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωκες, εἶναι ἀπό σένα, διότι τά λόγια πού μου ἔδωκες, τοὺς τά ἔδωκα καί αὐτοί τά ἐδέχθησαν καί ἐγνώρισαν ἀληθινά ὅτι ἐβγῆκα ἀπό σένα καί ἐπίστεψαν ὅτι σύ μέ ἔστειλες. Ἐγώ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, δέν παρακαλῶ γιά τόν κόσμο, ἀλλά γιά ἐκείνους πού μου ἔδωκες, ἐπειδή εἶναι δικοί σου καί ὅλα τά δικά μου εἶναι δικά σου καί τά δικά σου εἶναι δικά μου, καί ἔχω δοξασθῆ δι' αὐτῶν. Δέν θά εἶμαι πλέον εἰς τόν κόσμο, ἐνῶ αὐτοί θά εἶναι εἰς τόν κόσμο, καί ἐγώ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου πού μου ἔδωκες, διὰ νά εἶναι ἕνα ὅπως εἴμεθα ἐμεῖς. Ὅταν ἦμουν μαζί τους εἰς τόν κόσμο, ἐγώ τοὺς ἐφύλαττα μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους πού μου ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καί κανένας ἀπ' αὐτοὺς δέν ἐχάθηκε παρά ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, διὰ νά ἐκπληρωθῆ ἡ γραφή. Ἀλλά τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καί αὐτά τά λέγω ἐνῶ εἶμαι ἀκόμη εἰς τόν κόσμο, διὰ νά ἔχουν τήν χαράν μου μέσα τους τελείαν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ «γνώση» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ποίου πράγματος γνώση προσφέρει ἡ αἰώνια ζωή; Ὁχι πράγματος, ἀφοῦ δέν ἔχει νά κάνει μέ θεωρήσεις καί παραδοχές, ἀλλῆλα προσώπου! «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰω. 17,3). Ἡ γνώση τῆς αἰώνιας ζωῆς περνᾷ ἀπό τό βίωμα τοῦ Θεοῦ καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στό χωρίο αὐτό ἐμφανίζεται ρητά καί ἀπερίφραστα ὡς ἴση μέ τό νά γνωρίζεις τόν Θεό. Ἡ ἀκόμη καλυτέρα, ἡ γνωριμία καί κοινωνία μέ τόν Θεό φαίνεται νά ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς γνωριμίας καί κοινωνίας μέ τόν Χριστό, ὡς ἀπαραίτητης καί ἀναγκαίας προϋποθέσεως. Γι' αὐτό καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο κομβικό στήν Ἐκκλησία!

Γι' αὐτό καί ἡ συγκεκριμένη εὐαγγελική περικοπή ἐπιλέγεται ν' ἀναγνωσθεῖ σήμερα, πού γίνεται ἀναφορά στοὺς Πατέρες καί τῆ Χριστολογία τῆς Α' Οἴκου-

12 Ιουνίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).
Ἵνουφρίου ὁσίου (δ΄ αἰ.). Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθῳ († 734).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστ.: Πράξ, κ΄ 16-18, 28-36. – Εὐαγγ.: Ἰω. ιζ΄ 1-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Ιουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.
Ἀπόστολος: Πράξ, β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, π΄ 12.

μενικῆς Συνόδου, γιά νά καταφανεῖ ὅτι τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄχι ἀπλῶς ὑψίστης σημασίας γιά τήν Ἐκκλησία, ἀλλῆ ἡ μοναδική ὁδός πού ὀδηγεῖ στόν Θεό Πατέρα, τήν πληρότητα τῆς γνώσεως, τήν πληρότητα τῆς κοινωνίας Θεοῦ καί ἀνθρώπων, τήν αἰώνια ζωή! Κάθε ἀλληλίσωση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, κάθε ἀνθρώπινη διαστρέβλωση καί παραχάραξη, ἀκυρώνει αὐτή τήν ὁδό, αὐτό τό βίωμα, αὐτή τή γνώση. «Αἴρεση» σημαίνει προτίμηση καί σημασιοδοτεῖ τήν προτίμηση τοῦ ἀνθρώπου σ΄ ἕναν ἄλλο δρόμο, ὄχι ἀληθινό, ὄχι σωτήριο, ὄχι τοῦ Χριστοῦ. Γι΄ αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία ἔχει εὐαισθησία στό θέμα τῶν αἱρέσεων, γιατί ἀφενός ἀκυρώνουν τόν μοναδικό δρόμο σωτηρίας πού κατοχύρωσε ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπινου γένους τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀφετέρου προσπαθοῦν νά «πλησάρουν» τό ἀνθρώπινο πιστευμα καί κατασκευάσμα, σάν ἐκ Θεοῦ, κοροϊδεύοντας Θεό καί παραπλανώντας ἀνθρώπους.

Πολλοί, ἀσχολούμενοι μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τίς ἐπί γῆς ἐκφάνσεις της, ἀποροῦν μέ τήν ἔλλειψη κάποιου ὀρατοῦ κέντρου, κάποιας ὀρατῆς ἀρχῆς πού νά συντονίζει καί νά διοικεῖ. Δέν εἴμαστε παπικοί γιά νά ἔχουμε μονάρχη τόν Πάπα, οὔτε προτεστάντες γιά νά ἔχουμε ἀναρχία καί χάος. Ἔχουμε τήν ἀλήθεια τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως, ἡ ὁποία γνωρίζει ὡς μόνο κέντρο καί ἀρχή της τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἀοράτως παρόντα, τήν κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, τόν Ἀρχηγό τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΑΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr